

fra en fremmed Kommune lægger sig ind i en Kommune og der bliver understøttet med Sygepleie og Lægehjælp paa Kommunens Beføstning, medens han er berettiget til Fattigforsørgelse i en anden Kommune, vil det ikke efter den hidtil bestaaende Lovgivning, saaledes som jeg har forstaaet den, kunne paalægges den anden Kommune som Pligt at erstatte det, naar det ikke kaldes Fattigunderstøttelse. Naar det ærede Medlem nu i sit Ændringsforslag erklærer det for ikke at være Fattigunderstøttelse, ophæver han dermed Erstatningspligten til den anden Kommune, og det er efter min Mening en overordentlig farlig Sag, navnlig for de Kommuner, hvor der er lagt Bind paa at have en god Sygepleie og Lægehjælp; thi da ville de, der blive syge, i større Antal, end man ellers kunde vente, drage til denne Kommune. Det er altsaa at opfordre visse Kommuner til at yde en tarvelig, trang, vrangvillig Sygepleie, for at ikke den paagjældende By skal blive berømt, om jeg saa maa sige, og blive Tilflugtssted for Folk fra alle Kanter. Det har jeg mod det ærede Medlems Forslag, og der, tror jeg, man vil indrømme mig, har han ikke Ret i den Udvikling, han har givet. (Røstod: Det er Suristeri!) Det ærede Medlem kalder det Suristeri, men det kan virkelig ikke nytte noget, at vi optage en Bestemmelse i en Lov, som alligevel, naar den i sin Tid skal anvendes, kommer til at føre med sig, at de forskjellige Kommuner blive brøstholdne derved. Ser man nu ogsaa bort deraf, er der efter min Formening i den Affattelse, som det ærede Medlem har givet Forslaget, i alt Fald som Ændringsforslag til de oprindelige Forslagsstilleres nye Redaktion, den Mangel derved, at den, som har nydt offentlig Sygepleie og Lægehjælp i en Kommune, bliver personlig Debitor derved. Det skal ikke regnes for Fattigunderstøttelse, thi saa vilde det berøve den Bedkommende Valgretten; men saa maa han være Debitor derved, og Kommunen altsaa kunne fordrø det tilbage. Naar det er

saaledes, saa gjør man med Hensyn til Syge- og Lægehjælp en strengere Bestemmelse gjældende, end der i Forslaget bliver gjort gjældende med Hensyn til anden Understøttelse; men Sygehjælp og Lægehjælp vil man jo have betragtet paa en mildere Maade, idet man vil, at Understøttelse i den Retning lettere skal ydes af Kommunen, fordi det er en endnu større Humanitets Sag end at understøtte et sundt Menneske med Føde og Klæder. Naar Forslaget imidlertid læses i Forbindelse med de oprindelige Forslagsstilleres Forslag og, saavidt jeg kan skjønne, ogsaa, naar det læses i Forbindelse med det af de ærede Medlemmer for Aalborg Amts 2den Valgkreds (Klein) og Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Chr. Rimestad) stillede Forslag, vil Meningen blive, at, medens almindelig Understøttelse med Føde og Klæder til et sundt Menneske vil være at estergive de Bedkommende efter 5 Aars Forløb, og disse derved opnaa Valgret, saa vil derimod Syge- og Lægehjælps Ydelse vel ikke berøve de Bedkommende Valgretten fra Først af, men derimod paadrage dem en vedvarende Gjæld, indtil den betales. Jeg vil derfor udtale, at, skjøndt jeg sympathiserer med den Tanke, som det har været den ærede Forslagsstillers Hensigt at udtrykke, saa vil jeg dog anse det for heldigere, om det ærede Medlem vil til tredie Behandling give Tanken den Form, at Kravet for Syge- og Lægehjælp skal være udslett tidligere end almindelig Fattigunderstøttelse, f. Ex. efter 6 Maaneders eller et Aars Forløb. Egeoverfor Spørgsmaalet om Valget imellem det af de ærede Medlemmer for Aalborg Amts 2den Valgkreds og Kjøbenhavns 1ste Valgkreds stillede Forslag og det af de oprindelige Forslagsstillere stillede Forslag, da forekommer det mig, at det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds har overbevisende godtgjort, at det førstnævnte Forslag er den eneste Form, hvorved man med Sikkerhed kan sige, at man ikke kommer i Kollision med Grundloven, og jeg for mit Bedkommende maa ubetinget foretrække dette Forslag. Naar man